

Nr 307.

Av herr **Strindlund**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 120, med förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 8 november 1912 om rätt till jakt m. m.

I proposition nr 120 med förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 8 november 1912 om rätt till jakt, § 12, föreslår Kungl. Maj:t, att björn eller lo, som dödas eller fångas, skall tillkomma kronan, där ej annorledes av Konungen förordnas.

Rörande lämpligheten av bättre skydd för björn och lo, än vad som för närvarande är fallet, och huru detta i så fall bör ordnas, råda delade meningar, varom bl. a. i propositionen (sid. 30) refererade yttranden av landstingen och länsstyrelserna i Jämtlands och Västernorrlands län vittna. Enligt min mening saknas icke skäl, som tala mot Kungl. Maj:ts förslag att genom en generell lagbestämmelse avlägsna allt ekonomiskt intresse från jakten på dessa djur, och det torde kunna ifrågasättas, om icke temporär, total fridlysning för de områden, där så befines nödigt, vore att föredraga.

Särskilt vad beträffar jakten å lo torde inom intresserade kretsar i Norrland den uppfattningen råda, att någon allmän inskränkning icke bör ske. En representant för Ångermanlands jaktklubb har meddelat mig, att han på grund av en uppgift i pressen sistlidet år, att "endast 12—14 lodjur beräknades finnas kvar i hela Sverige och att Skansen vore den enda plats, där de numera fortplantade sig", under förfluten höst korresponderat med ej mindre än 84 st. revirförvaltare, jaktvårdsföreningar och enskilda kända och erfarna jägare norr om Dalälven. "En resumé av korrespondensen ger vid handen", skriver han, "att lon icke nämnvärt minskats under de senaste åren i de trakter, där fast stam finnes (Västernorrlands och Jämtlands samt vissa delar av Väster- och Norrbottens län). Att lämna siffror är naturligtvis mycket vanskligt, men ett sammandrag av de på ett ungefär beräknade siffror, jag fått, skulle visa en ungefärlig — uppskattad — fast stam av omkring ett 30-tal djur i Västerbottens och minst lika många i Norrbottens län (god invandring från Finland i Övre Torne-dalen). I Västernorrlands och Jämtlands län är stammen fast och torde knappast understiga nyss anförda siffra".

Av det anförda torde framgå, att lodjursstammen ingalunda, såsom påståtts, är nära att utrotas, och någon stark tillökning av densamma läser icke ur någon synpunkt vara önskvärd.

Bestämmelserna i § 19, om åtgärder mot kringströvande hundar, torde icke

vara tillfyllest. De sakkunniga ha (sid. 18—19 i propositionen) kraftigt betonat, vilken skada dylika hundar åstadkomma ej blott å vilt utan även å hemdjur, och ej utan vidare ansett sig kunna avvisa förslag till en bestämmelse, att kringdrivande hund, som flera gånger träffats lös i jaktmark, finge dödas, ehuru de bl. a. befarat, att frågan om bevisningen rörande hundens föregående uppträdande i marken skulle lägga hinder i vägen mot bestämmelsens införande. Härtill kan anföras, att inom jaktvårdsintresserade kretsar den meningen torde vara rådande, att det är lättare att åstadkomma bevisning av detta slag än att "upptaga" löshundarna, vilket senare oftast lär vara praktiskt taget omöjligt. I detta sammanhang anser jag mig böra framhålla, att åtgärder av jaktvårdande natur torde vara mest av behovet påkallade och därför bort upptagas i samband med ändring av jaktlagen.

Ehuru ett avslagsyrkande bäst skulle överensstämma med min här uttalade uppfattning, anser jag mig dock i frågans nuvarande läge böra inskränka mig till ett yrkande, att § 12 i förslaget måtte utgå och att § 19 så omarbetas, att den föreslagna lösen av 10 resp. 20 kronor ytterligare höjes till resp. 25 och 50 kronor för att bereda möjlighet att hålla efter försumliga hundägare någorlunda effektivt.

Med hänvisning till det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte för sin del besluta den förändringen i Kungl. Maj:ts förslag till ändring av lagen den 8 november 1912 (nr 289) om rätt till jakt, att § 12 utgår, och samtidigt anhålla, att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härav föranledda lagtextändringar, samt att § 19 erhåller följande lydelse:

"Löper hund — — — — villebrådsbeståndet.

Anträffas hund — — — — tidning inom orten. Vill ägare återfå hund, löse den med tjugofem kronor eller — — — — löst, med femtio kronor jämte — — — kostnader."

Stockholm den 5 mars 1927.

Gerh. Strindlund.

I motionens syfte instämmer

P. Bergström
i Bäckland.